

Nový Jeruzalém č. 2/2015

Zpravodaj pro 194. prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh) v **Měříně - v pondělí 15. února 2016 v 17 hodin.**

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb ve Velkém Meziříčí.

Ve středu 13. ledna 2016 přijelo a přišlo na pouť NJ do Velkého Meziříčí pět autobusů, auty a pěšky asi 400 poutníků. Svátost smíření udělovalo 7 zpovědníků - Pán Bůh zaplat' za jejich obětavou službu.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji**
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Kázání P. Vladimíra Vojtěcha Záleského na pouti NJ ve Velkém Meziříčí:

....jsem moc rád, že tady vidím tváře z Velkého Meziříčí, Měřína, Křižanova, Žďáru n. Sáz., dokonce z Fryšavy, z Osově Bítýšky, z Uhřinova, a tak dále. Buďte všichni ještě jednou vítáni. Při jedné přednášce si nás takhle si nás prohlížel pan profesor Smékal, velký psycholog. Dlouho se na nás díval, potom říká: „Kdybyste věděli jak vás svět potřebuje!“ Už vůbec nevím, o čem byla ta přednáška, ale tuto větu jsem si zapamatoval. Jsme lidé křehcí, máme své chyby, problémy, s kterými se potýkáme, nejsme chytřejší než zbytek světa a máme podobná trápení jako lidé, kteří jsou v tomto světě. Ale jedna věc je velmi silná. My žijeme ve vztahu k Bohu a vedeme s ním dialog. A to je něco co potřebuje tento svět, proto je dobře, že jste tady. To není výlet, to je pouť. Pouť znamená upevnit pouto s Bohem. A pomoci k tomu, aby do tohoto vztahu lásky Boha k člověku vstoupil každý člověk, zvláště v tomto roce, který prožíváme jako rok milosrdenství. Jsem rád, že tady zazněly texty z dnešního dne. A my jsme slyšeli o malém Samuelovi, když byl v Šílo dán do prorocké školy v chrámu. Najednou ho ve spánku osloví Hospodin a on neví, že je to Bůh. A tak vždycky běží k Helimu. A velekněz nakonec pochopí, že je to Bůh, kdo k chlapci mluví a poskytne mu dobrou radu. Ten příběh tím dneska končí, ale víme jak pokračuje. Samuel řekl: „Mluv Hospodine, tvůj služebník naslouchá.“ Tehdy Bůh svěřil malému chlapci Samuelovi smutné tajemství – že právě Heli je člověk, který žil nakřivo, nesplnil svou roli, své poslání, že jeho rodina nežila v pravdě a že jako velekněz v něčem Boha zklamal. Proto Bůh říkal Samuelovi říkal: „Jeho dům zpustne pro nepravost, o které věděl a nezabránil jí.“ Nedávno jsem byl na přednášce pana profesora Vojtěška. Možná znáte jeho knihy, je to odborný znalec religionistiky, sekt a nových náboženských směrů a podobně. On tam říkal takovou zajímavou a pozoruhodnou věc, že za těch posledních 25 – 30 let ubylo asi o jednu třetinu lidí, kteří se identifikují s nějakou tradiční církví, tedy především církví katolickou. Pak ale říkal zajímavou druhou informaci, protože ta první by nás mohla hodně mrzet. Ta druhá říká, že počet lidí, kteří s Bohem žijí – slaví neděli jako den Páně, žijí v nějakém živém společenství ve farnosti – ten zůstává stejný – někde víc, někde míň. Co z toho plyne? Plyne z toho, to že ti, kteří nám ubyli, jsou takzvaní „deklarativní“ věřící. To znamená, že se hlásili k Církvi z nějakého jiného důvodu než z vazby k Bohu a ke společenství. Například ze společenských důvodů, z politických důvodů, z tradice a podobně. Co tím chci říct? Že to, co nás drží nad vodou, to co je nesmírně důležité, nejsou jen dobré zvyky a tradice, ale život s Bohem jako každodenní a žitý vztah. Modlitba, která je výrazem toho, že hledáme Boží království a že chceme milovat Boha, protože On si zamiloval nás. Velmi nám to usnadňuje, když nám modlitba ukazuje lásku, která je něžná a pozorná, abychom ho mohli milovat a takto ukázat svou víru druhé generaci, která má přijmout víru jako velké bohatství. Jako odrazový můstek k velkým věcem, ke kterým jsme povoláni. Jeden můj kamarád říká takové zvláštní heslo, ale je v něm velká pravda. Říká: „Církev je věčná, vítězná a nezníčitelná, ale biskupství k Kartágu už neexistuje.“ To první je pravda, to druhé také. Velmi záleží na tom jak žijeme. Jak žije Církev v mé rodině, v mé obci, v mé farnosti? To už záleží – na mně, na tobě! Protože my dáváme podobu evangeliu v dnešní

době, v prostoru ve kterém žijeme. Církev je věčná a nezníčitelná, nebojte se, ale biskupství v Kartágu už neexistuje – a bylo tam a bylo slavné. To znamená, že my jsme ti, kdo dávají podobu Božímu království ve vlastní rodině. Předat víru - to není možné udělat nějakým vnějším tlakem. Jestliže víra je vztah, je to poselství o lásce – není možné nerespektovat svobodu mladé generace, současných lidí. Ale my máme dva obrovské prostředky, kterými můžeme vydat svědectví. A to je MODLITBA A RADOST ZE SLUŽBY. To jsou dva prostředky, kterými svědčíme o Bohu, který je živý uprostřed nás, který miluje člověka, který miluje člověka, který o tom neví nebo nechce vědět. Prorok Nehemiáš říká: Netrapte se, protože radost z Hospodina je naší silou. Na několika místech nám Písmo Sváté připomíná, že radost z Hospodina je síla, něco co nám dává energii překonávat problémy, neztrácet optimismus – protože Bůh zvítězil. Rád bych se s Vámi podíval také do dnešního evangelia. Je tam, jak Pán Ježíš procházel Galilejí, očistil malomocného, uzdravil nemocné, nejprve Šimonovu tchyni. Potom Ježíš říká – pojďte jinam, tím chtěl zdůraznit, že jeho posláním bylo hlásat evangelium a vyhánět zlé duchy. Potřít zlo, tedy to, co nikdo jiný udělat nemůže, jenom on, proto přišel. Pán Ježíš přišel jednou pro vždy zvítězit nad zlem, nad hříchem, nad prázdnotou, nad beznadějí, nad vším co jakýmkoli způsobem potupilo lidství, tedy i nad smrtí. Přišel zvěstovat evangelium právě o tomto vítězství. My v tomto roce prožíváme jubilejní rok, je to mimořádná příležitost. Možná někdo řekne, takových roků už bylo – myslím, že těch řádných bylo 26, mnoho také mimořádných. Řádný Jubilejní rok jsme zažili v roce 2000, mimořádný v roce 1983. Sváté brány se pořád otvírají a zavírají. Boží milosrdenství je však pořád otevřené. Svátý rok – to neznamená, že bychom řekli: „Pane, buď milosrdnější, buď štedřejší.“ Bůh je nekonečně štedrý, nekonečně milosrdný. Už to ani víc nejde, protože On miluje nekonečně. V čem je tedy význam svatého roku? Je to důležité pro nás, abychom se otevřeli Božímu milosrdenství. Abychom po něm prahli, toužili, abychom se přiblížili Bohu, který zachraňuje. Čeho se dotkne Pán Ježíš, je zachráněno. Kam je vpuštěn Duch Svátý, je zachráněno. Proto, když budeme procházet jakoukoli svatou bránu nebo pojedeme na pouť nebo zaklekáme k modlitbě, můžeme vždy říkat: „Pane, toto je mimořádný rok, já věřím, že ty můžeš dělat zázraky.“ Když jsem zmínil mimořádný rok v roce 1983, kdo z nás věděl, ruku na srdce, že je nějaký Svátý rok. Mně bylo 18 roků a upřímně řečeno jsem to vůbec nevěděl. Žili jsme za ostnatým drátem a možná se to k nám ani nedostalo. Pokud ano, tak jsme většinou nerozuměli tomu, co Svátý rok je. Je to zvláštní, že kdykoli jsem se ohlížel zpět, tak jsem si uvědomil, že ten rok byl pro mě nesmírně důležitý. Například jsem přijal biřmování, rozhodl se pro kněžství a zažil několik věcí, které jsou velmi osobní. Pán Bůh působí i přes ostnatý drát, protože Duch Boží vane, kde chce. Pochopil jsem to až později, že to byl pro mě Svátý rok. A tak i pro nás může být ten letošní mimořádný Svátý. Než se papež František 8. 12. opřel do Sváté brány u sv. Petra a začal Svátý rok tak tehdy řekl krásnou větu: „Za chvíli s radostí otevřu Svátou bránu milosrdenství. Projít onou bránou znamená objevit hloubku milosrdenství Otce, který objímá všechny a každému jde osobně v ústřety. On nás hledá a vychází nám osobně vstříc. V tomto roce poroste přesvědčení o milosrdenství. Velká křivda se činí Bohu a jeho milosti, když se nejprve tvrdí, že hříchy jsou trestány jeho soudem, aniž by se podeslalo, že jsou odpuštěny jeho milosrdenstvím. Odložme každou formu strachu a bázně, která nepřísluší tomu, kdo je milován.“ A tak to je možná taky důležitá věc, máme prožít v tomto roce Boží pozornost, že jsme předmětem jeho lásky taková, jací jsme. A to nás požene k tomu, abychom byli taková, jakými nás chce mít, jako Boží děti, jako Boží vyvolení. A protože k Bohu nikdo nejde sám, můžeme v tomto roce volat a volat a volat: „Prosím tě, Pane, za moje vnoučata, za moje děti, za moji farnost, za moje kolegy, za moje spolužáky. Vždycky jdeme před Pána Boha s lidmi, u kterých toužíme, aby si i oni prožili toto milosrdenství. My žijeme z Boží milosti, ale otevřít se Božímu milosrdenství znamená ještě jednu věc, přiznat, že jsme slabí. A to nám moc nejde, protože my chceme být silní, dobří, obdivovaní, úspěšní. Znáte to podobnost o marnotratném synovi. Nebudu ho rozebírat, řeknu jen jedinou věc. Když se ten marnotratný syn vrací, dokážu si představit, že se mu jde lehko, protože jde domů. Na druhé straně se mu jde velmi těžko, protože musí přiznat před tátou, že to prohrál, prošustroval, zvorál. A to je těžké přiznat. Ten jediný, kdo ho vidí správně, je ten táta. Ani on sám se neviděl správně, viděl se jako nádeník, protože chtěl být nádeník. Je jednodušší být nádeníkem než synem. Proto říká: „Už nejsem hoden být tvým synem, vezmi mně jako svého nádeníka.“ Ani jeho bratr ho nevidí

správně. Jenom jeho táta. Bůh nás vždycky znovu vrací do té role, která nám patří. On chce, abychom byli tím, čím máme být. To znamená přiznat to, že jsme slabí, že potřebujeme Boží péči. Zakončil bych jednou myšlenkou, která je ve filmu ruského režiséra Tarkovského, který se jmenuje Stalker. Je to zvláštní film, je to podobenství. On tam vkládá do úst hlavního hrdiny verše básní, které napsal kdysi dávno režisérův otec a tam říká: „Kéž uvěřím, kéž se usměji nad svými těžkostmi, kéž jsou bezmocní jako malé děti, protože slabost je velká věc. A síla je ničí. Když se člověk narodí je slabý a poddajný, když umírá je pevný a silný. Když strom roste je jemný a vláčný, když umírá je suchý a tvrdý. Tvrdost a síla jsou společníci smrti, slabost a poddajnost jsou projevem svěžesti bytí, protože to co ztvrdlo – nezvítězí.“ Ať i toto přinese Svätý rok. Že budeme mít srdce pokojné. Jedna evangelizátorka, která se starala v Hongkongu o bezdomovce, feťáky a alkoholiky, říká: „Je dobře, abychom měli tvrdé nohy a měkké srdce.“ Ale my máme často tvrdé srdce a měkké nohy. Tak vám přeji, bratři a sestry, abychom v tomto roce prožili mimořádné věci, mimořádná obdarování. Abychom byli svědky Božích divů, které chce učinit lidem, které neseme v modlitbě. AMEN.

Po zaplacení autobusů a nutné režie zůstalo **3 053 Kč**, které jsme poslali na nové zvony na Zelené hoře. Pán Bůh zaplať. Poděkování patří také místnímu faráři P. Pavlovi a všem farníkům z Velkého Meziříčí, kteří celou pouť velmi dobře a obětavě organizačně připravili. **Díky za každodenní modlitbu na výše uvedené úmysly poutí NJ.**

Představení a rozhovor s hlavním celebrantem poutě NJ v Měříně, kterým je P. Mgr. Petr Vrbacký, spirituál teologického konviktu kněžského semináře v Olomouci:

Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působiště: Bylo mi jedenapadesát, takže to vypadá, že už mám dětství definitivně za sebou (a snad i tu pubertu...). Pocházím z Králova Pole – to byla nejdříve obec při někdejším kartuziánském klášteře a posléze i královské město, ke kterému se po první světové válce připojilo i stávající historické Brno a další vesnice, aby tak vzniklo tzv. Velké Brno, od roku 1921 hlavní město „země Moravské“. Vystudoval jsem strojnickou průmyslovku na Kotlářské a v roce 1984 jsem nastoupil do semináře v Litoměřicích. Během studií jsem dva roky „válčil“ v Plzni u ženistů. Po vysvěcení v roce 1990 jsem nejprve rok kaplanoval v Bystřici nad Pernštejnem, pak jsem byl tři roky administrátorem v Horních Věstonicích, další tři roky farářem ve Slavkově, pak 16 let u sv. Tomáše v Brně. No a teď už běží třetí rok mé služby v Teologickém konviktu v Olomouci, kde působím jako spirituál. Asi bych měl vysvětlit, že Teologický konvikt je tzv. propedeutickým ročníkem (česky prostě „nulťákem“) pro muže různého věku, kteří se hlásí do semináře.

Otče, co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů? Bylo by toho moc, člověk přejímá a nakonec i ocení to, co si před tím ani neuvědomoval. Namátkou - neokázalost víry, potřebu nedělat kolem všeho moc řečí a už vůbec „vědu“, smysl pro humor, poznání, že i vztah je hodnota, někdy cennější než vítězství v momentálním sporu... A třeba přesvědčení, že i stručnost při vyjádření je „charisma“! ☺

Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem? Nejsem (doufám) člověk příliš impulzivní, takže i moje rozhodnutí spíš zrálo, často nevědomky. Nakonec bylo asi víc dílem jakési setrvačnosti dlouhodobějšího směřování, než jediného okamžiku. Zajímavé je, jakou pozitivní roli může sehrát i nevědomost: Mnohokrát jsem si později v kněžské službě uvědomil, že vědět tohleto či ono, bylo by moje rozhodování mnohem složitější. Takhle se s tím prostě člověk musí vyrovnat, když už jsou kostky vrženy. A ono to kupodivu jde!

Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem? Už jsem tady před lety zmiňoval otce Ladislava Simajchla, naposled působícího na Fryšavě. Mezitím od nás odešel na věčnost, dodávám tedy jen, že doufám, že se teď nemusí kvůli tomuto mému přihlášení k němu chytat za hlavu.

Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější? Být u toho! To se těžko popisuje, ale kdykoliv jsem kdy byl jako kněz šťastný, pak ne skrže úspěchy či zážitky, ale vždy v tu chvíli, kdy bylo jasné vidět, jak si „tady a teď“ Bůh člověka najednou proměňuje a posvěcuje – bez jakékoliv osobní zásluhy a často takového, u něhož to lidsky viděno bylo bez šance... U toho kněz bývá, ve zpovědi i jinde, a přál bych každému, zažívat neuvěřitelná překvapení nad Boží vynalézavostí a velkorysostí, když se kdesi v nitru dotýká lidských srdcí!

Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí? Trošku to souvisí s předchozím - hlavně Pánu Bohu nezavazet! Nic proti koncepcím, aktivitám a projektům, ale někdy si tak trošku hrajeme na důležité až nepostradatelné. Kdož ví, zda by nebylo lepší, kdybychom polovinu času, který v různých radách a komisích padne na diskuse, věnovali společné modlitbě. A pokud se jednotlivců týká, kéž bychom dokázali co nejlépe svědčit o tom, že víra není lidská bezchybnost, ale pokorné a vytrvalé dovolávání se Božího milosrdenství tváří v tvář našim selháním a hříchům.

Co vidíte jako důležité, na co kladete důraz ve Vaší práci, ve svém životě? Moje aktuální angažmá je dosti specifické, tedy i důrazy tomu odpovídají. Jednou z nejtěžších věcí je třeba nutnost najít správnou vyváženost mezi směřováním studentů k nezbytným formám a standardům kněžské služby, a nepotlačováním jedinečnosti jejich osobností a specifických obdarování. Církvi chybí osobnosti, a ty nevzniknou klonováním. Boží dary se často vymykají ustáleným formám, a rozlišit je od různých lidských „úletů“ je bez pomoci Ducha sv. nemožné.

Mohl byste nám přiblížit úmysl sbírky, která je dnes obětována na „Antiochii“? *Antiochia* je „preevangelizační“ aktivita bohoslovců, fungující už více než dvě desetiletí. U jejích kořenů stáli kdysi právě studenti Teologického konviktu (tenkrát ještě v Litoměřicích), jmenovitě například Marek Dundá. Stručně řečeno jde o prázdninové pobyty malého týmu mladých křesťanů, vždy pod vedením několika bohoslovců, na faře v regionu nábožensky vyhaslém. Tam se snaží nejdříve modlit, ale pak i navazovat lidské kontakty s místními, nabídnout jim nějaké kulturní či volnočasové aktivity a při tom nenásilně a věrohodně signalizovat, že Bůh ještě „nezemřel“. Vše se děje na bázi dobrovolnické a tedy neziskové, leč alespoň základní vybavení je nutno nějak zabezpečit. Takže pokud kdo chce přispět svým darem, bude mu o příštích prázdninách „blahořečeno“ v místě, kde třeba zatím kostel zůstává celoročně zavřený. A mimochodem – *Antiochia* může dopomoci k velmi cenné zkušenosti mladému věřícímu člověku právě v tom, co nabývá stále větší naléhavosti – totiž ve schopnosti o víře vést rozhovor, svědčit o ní, ale i modlit se za ni; přičemž přihlásit se může v podstatě každý mladý křesťan. Podrobnosti jsou na stránkách, které si podle názvu může „naguglit“ každý zájemce.

Kde vás nejvíc „tlačí boty“? Všude tam, kde se mi nepodaří vyhnout účasti na nějaké pěší aktivitě, naposled při seminární pouti na Hostýn. Vzhledem k výrazné disproporcii mezi tempem chůze našich bohoslovců a mou fyzickou kondicí mě pod vrcholem už tlačily nejen boty.

Na co se nejvíc těšíte? Na nová překvapení ohledně nevyzpytatelnosti cest a nepředstavitelnosti osudů, jejichž prostřednictvím si Bůh volá lidi do své služby.

Co Vám udělalo v poslední době radost? Že výše zmíněná překvapení v každém dalším ročníku Teologického konviktu přicházejí s neotřesitelnou zákonitostí a nápaditostí, vymykající se všem lidským odhadům.

Co je pro rodiny podstatné co potřebují, čím může církev rodinám pomáhat, jak to prožíváte ve své službě? Dovolte mi s ohledem na mou službu otázku obrátit: Jak mohou rodiny pomoci církvi? Bezesporu tak, že dar povolání nebudou (byť podvědomě) zahánět od svých prahů. Mám za těch pár roků v konviktu nejednu konkrétní zkušenost, že oznámí-li syn rodičům rozhodnutí stát se knězem, ty nejdramatičtější reakce někdy nenastanou v rodině ateistické, nýbrž tradičně věřící.

Jubilejní Rok Božího milosrdenství: Je pro nás všechny šancí stát se misionáři jaksi „v teplákách“. Všichni hřešíme, ale díky Bohu a jeho církvi známe cestu uzdravení. Tu užíváme zcela samozřejmě a všedně (proto ty tepláky). A přitom máloco svět tak hledá, jako účinný způsob, jak bojovat se zlem, jak léčit vlastní svědomí zatížené vinou. A máločemu by od nás křesťanů mohl naslouchat pozorněji, než svědectví o tom, jak nás Bůh očišťuje svým milosrdenstvím. To předpokládá naši pokoru, skrze níž budeme mít odvahu v pravdě přiznávat i vyznávat každý ten svůj kousek „másla na hlavě“. Snažím se v tom povzbuzovat i naše konvikťáky, když jim čas od času podrazí nohy smutek či zahanbení z nějakého osobního pádu: Chceš-li věrohodně svědčit o Bohu nekonečně milosrdném, nejdřív s ním ty sám musíš mít autentickou, byť i bolavou zkušenost. Proto i Bůh dopouští, aby sis to vytrpěl. Právě proto ti lidé jednou budou věřit, uvidí-li, že nemluvíš o něčem vyčteném z knížek, nýbrž o tom, čeho ses „vlastním rukama dotýkal“, jak říká svätý Jan. To samé je zcela použitelné pro kohokoliv z nás.

Pozvánky:

Zájezd do Říma - v roce milosrdenství otcové pallotini pořádají zájezd od Říma. Program: jeden den kongres o Božím milosrdenství, noční vigilie a mše svatá na Svatopetrském náměstí s papežem Františkem, prohlídka Říma. Při zpáteční cestě zastávka v Benátkách. Termín 30.3. - 6.4.2016. Cena 2800 Kč+230 Euro zahrnuje dopravu a ubytování s polopenzí.

Pout' ke svatému Zdislavě - 7.- 8.5.2016 - navštívíme místa spojená se svatou Zdislavou - Křížanov, zámek Lemberk, Jablonné v Podještědí. Dále mariánské poutní místo Filipov a na závěr prohlídka Pravčické brány. Cena 1850 Kč zahrnuje dopravu, ubytování s polopenzí a veškeré vstupné. Přihlášky a informace na dva výše uvedené zájezdy u Václava Šustra, mail: vaclav.sustr@post.cz nebo tel. 777 640 961. Přihlášky co nejdříve.

1. Poutní výlet rodin s dětmi. 14. 5. 2016. Dopoledne - Svatá brána v Kostelním Vydří. Odpoledne – buď Jihlava ZOO nebo Aquapark nebo Telč - památky (podle volby poutních výletníků).

2. Pěší pout' do kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích a k Svaté bráně ve Žďáře – z Olešnice, přes Bystřici – 17. a 18. 6. 2016.

3. Jižní Čechy IV. – termín přesunut (na přání stálých poutníků a zajištění noclehů) na **22.- 24.7. 2016. Počet míst je omezen z důvodu počtu zajištěných noclehů – proto, kdo dřív přijde, ten bude mít jistotu, že pojedí!** Přihlášky na tyto tři akce u jLK.

Plán konání prosebných putovních mariánských poutí NJ rok 2016 a výhled na 2017:

13. dubna	Rad. Svatka	12. (13.) května	Bohdalov	13. června	Bystřice
13. července	Oslavice	11. (16.) srpna	200. pout' Olešná	13. září	Pavlov
13. října	Jámy	14. listopadu	Budišov	12. prosince	Olešnice

2017	leden	Velké Meziříčí	únor	březen	Křížanov	
	duben		květen	Nové Veselí	červen	
	červenec	Oslavice	srpen	Olešná	září	Radostín
	říjen		listopad	prosinec	Olešnice	

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - pořadí je určováno heslem – kdo dřív přijde -

Srdečné pozvání na 195. pout' NJ – v pondělí 14. března 2016 v 17 hodin do Křížanova – hlavní celebrant: P. Mgr. Pavel Šenkyřík, děkan a farář ve Velkém Meziříčí a Borech

Pán Bůh zaplať za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20.2. 2016. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Zpravodaj NJ sestavuje, vydává, o Vaše modlitby prosí a všem čtenářům žehná – jáhen Ladislav Kinc, 59264 Prosetín 79, tel č. 516 463 315, 606 948 970, 731136801(církevní síť) e.mail–kinc@biskupstvi.cz

Plakátky, zpravodaje a vše ostatní také na internetových stránkách: www.rovecne.farnost.cz.